

Nyhedsbrev nr. 07. 2012.

Nyt fra sidste klubaften d. 5. september 2012

I alt 27 mennesker dukkede op på denne klubaften. Vi nåede at få kaffe, og at smage Jens chokoladekager med krymmel, inden formanden brød ind med hans formandstale.

Der blev fortalt om turen til Sverige, på vandets dag hvor hele 19 motorcykler fra SMCK deltog. Og der blev fortalt om Bakkens lukning, hvor mindst 6 SMCKére deltog. *Vi modtager gerne historier til bladet, om turene.*

Formanden nåede også at annoncere Egegårdstræffet som skulle afholdes, den efterfølgende søndag. Formanden ville byde en klubøl, til dem som ville møde op.

Formanden nåede også at fortælle lidt om vores afslutningsfest, som er planlagt til at foregå d.27. oktober. I samme forbindelse blev det aftalt at Pileborg arrangere afslutningsturen som ar fået navnet: "Alle gode gange 3".

Claus Nøhr og Lisbeth har lovet at bage kage til næste klubaften

Egegårdstræffet d.9. september 2012

Det var kun Formanden, Jannik, Jens, Bendt og Lillen(et af vore tidligere medlemmer), som sammen med næstformanden, havde valgt at møde op til dette træf. Vi fik sildemadder og de klubøl som Formanden havde lovet. Der var mulighed for at indkøbe mange ting, i de forskellige boder. Formanden fik lavt en fin aftale om lamper til hans nye køkken, og Lillen fik købt en skruemaskine og nogle videofilm. Der var i øvrigt også et Amerikansk lotteri, Hvor Jens fik hele to gevinster på tre lodder, og Lillen vandt en flaske vin.

Vi fik et foredrag om Egegårdens nyere historie, som foreningeshus, og vi fik hilst på flere gamle Espergensere. Da klokken var omkring 14.00. valgte vi at køre derfra. Jannik og jeg selv, valgte et følge formanden hjem til hans og Sommerbeduinens kolonihavehus, hvor vi drak en øl, inden vi tog afsked og kørte hjem.

Mic.

Drengerøvstur til Ulveskansen.

Den 2. juni 2012 mødtes fire gutter, hvoraf Jens og Per er medlemmer af SMCK, de to øvrige var med som gæster på klubbens Harzen-tur i 2011: Jens (BMW K1200LT og Per (Benelli Tre-K) , Klaus (Kawa ER6) og Morten (Suzuki Bandit 600) på Q8-tanken i Karlslunde.

D.v.s. – selv det at mødes var ikke helt uden udfordringer, idet Jens' Bimmer ikke kunne genkende den rigtige afkørsel på Køge Bugt motor vejen, og måtte et ekstra smut omkring Solrød først. Morten havde glemt at han et par dage forinden havde tappet en liter benzin af tanken til brug for plæneklipperen – så han havde fornøjelsen af – af Per - at få udbragt en sprinkler-dunk fyldt med 95 oktan, mens han stod og blomstrede på motorvejen mellem Ishøj og Karlslunde.

Nå – men udover at regnen den morgen havde stået ned i stænger, kom vi da af sted sydpå i samlet flok. Jo længere ruten førte os ned over Sydsjælland – des bedre blev vejret.

Men men – udfordringerne var ikke forbi endnu. I en af Nykøbing F's rundkørsler havde Klaus' Kawa fået opfattelsen af, at den var en off-roader. Den testede derfor græsrabatten i midten af vejen, med det resultat, at Klaus måtte bide i græsset. Kun skrammer og buler på cyklen. Men Klaus slog sit ben så alvorligt, at han efter en god pause besluttede sig for at afbryde turen og vende snuden hjem mod Nordsjælland. Ærgerligt nok, men Klaus er heldigvis tilbage i fin form nu igen.

Nå – så var der tre cyklister tilbage, og vi krydsede fingre for, at vi nu havde klar bane til Østprøjsen.

Det gik derefter fint – og uden alvorlige begivenheder. Men Morten syntes åbenbart, at det gik for godt – så noget måtte der ske: Under en tissepause på en tysk tankstation, gik kundetoilettets lås i baglås. Og dér – bag låst dør – befandt Morten sig. Efter noget palaver med den tyske Tankstelle-Mutter, og hidkaldelse af Tankstelle-Fatter, der åbenbart havde set denne situation før, fik vi ubemærket listet en skruetrækker ind af vinduet over døren til toilettet. Det tog ikke Morten mange sekunder, før han fik afmonteret glaslisterne på indersiden af døren – og vups var han tilbage i virkeligheden gennem den nu manglende dørfyldning.

Selve turen til vores første overnatningssted på Rügen ; et biker gaststätte på Nordkysten af Rügen, hvor vi blev taget fint imod, forløb udramatisk. Der blev lynhurtigt indført det, som hele turen igennem blev en fast tradition: tre af de Grosse vom Fass, da først cyklerne var blevet låst af, og bagagen var slæbt ind på værelset.

Nå ja, vejret – det blev bare bedre og bedre hele turen igennem, til det endte på den pæne side af 25 grader.

Næste morgen tog vi naturligvis godt fra til frühstück, så både cykler og chaufførerne var tanket godt op, inden vi begav os mod dagens hovedattraktion: Nazisternes store ferie-

boligprojekt i Prora under parolen Kraft Durch Freude, hvor flere tusinde ferieglade partityskere i trediverne slog sine feriefolder med røde kinder og i march-takt.

Prora er et imponerende bygnings-projekt, som det den dag i dag er værd at besøge. Der er indrettet museum og vandrerhjem på stedet. Absolut et af turens højdepunkter. Også et fint lille mc-museum med øst-europæiske modeller har fundet plads indenfor betonmurene i Prora.

Da Per havde besøgt Prora før, lod han Jens og Morten undersøge kuriøsiteterne. Imens besøgte han museet ved siden af: Et transportmuseum med en imponerende samling biler, motorcykler samt damp- el og diesellokomotiver af forskellig slags. Bl.a. har museet det eneste tilbageværende eksemplar af ganske få fremstillede "streamliner"-damplokomotiver fra den såkaldte Baureihe 3 fra 1930. Er man interesseret i "store" tog, så er dette museum et "must-see". Der er desuden en damp-smalsporsjernbane på Rügen.

Efter Prora kørte vi ad snoede, smukke chaussé-veje på Rügen mod Peenemunde, der også bød på et af turens store højdepunkter. Nemlig den gamle raket-forsøgsbase, hvor bl.a. Werner von Braun slog sine folder i 1930'erne. Fantastisk spændende, hvis man er militærhistorisk interesseret, idet det velbevarede kraftværk er indrettet som museum med mange spændende detaljer, ligesom hele øen er overstrøet med interessante og tankevækkende bygningsrester og mindesmærker.

Vi var et smut indover den gamle flyveplads nord for raketstationen. Den bliver anvendt den dag i dag. Og bl.a. har en motorcykelklub til huse dér – og bruger flyvepladsen til både race og kørekurser.

Efter flyvepladsen havde Per en lille overraskelse i ærmet – vi gjorde på turen holdt ved en sø, hvor der – ude i vandet – stak resterne af en nedstyrket engelsk Lancaster bombeflyver op ad vandet. Det måtte vi jo lige have nogle billeder af, før vi fortsatte turen – retning øst.

Vi havde ikke kørt længe langs den nordlige kyst af

Tyskland, førend vi nåede grænsen til Polen. Nemlig ved havnebyen Swinoujscie, hvor vi efter lidt cruising rundt i byen indlogerede os på et af de mange små-hoteller, tæt ved byens strandpromenade, der er et livligt og hyggeligt sted med mange aktiviteter og pænt besøgt med turister.

Jens var noget bekymret over at skulle have BMW'en med til Polen. Mon den blev stjålet, mens han kikkede en anden vej? Og hvordan er mon trafikken, går der stadigvæk okser rundt på landevejene som trækraft for landmændene?

Men alt i Polen forløb fornuftigt – altså da vi først havde vænnet os til den meget skiftende standard på vejene. Særlig lusket var det ude på landet på de små veje. Dem med træer langs siden, og hvor vi kørte i det fine solskins-vejr. I den situation skulle man passe meget på ikke i skyggerne at køre for langt ude i højre side af vejen. For lige pludseligt var

asfalten slidt væk og risikoen for at køre i et hul eller skride ud, var overhængende. Med hensyn til de polske bilister: Ja – fordommene kan bekræftes – de kører tæt op bag ved én, og overhaler temmelig hasarderet. Så vi valgte en defensiv tilgang til vores kørsel. Altså lige bortset fra de gange, hvor Morten og Per skulle "lege swingers", når vejen indbød til det. Fornuftige Jens tog det gelinde og fint i svingene, og gav LT'eren gas på langsiderne, når de to andre skulle indhentes. Jeg tror, at vi fandt en fælles rytme, så alle

fik maksimalt ud af kørslen.

Videre i Polen.

Vi fik besøgt det noget

upåagtede sted i

Zalesie, hvor

tyskerne havde

en forsøgs-

station for de

knap så kendte

V3-våben; nogle

lange kanon-rør

med side-

kamre, for at

give projektilet

ekstra fart på.

Faktisk var det

samme princip

våben-system,

som Irak og

Saddam

Hussein forsøgte at få samlet før Irak-invasionen i 91'. Anlægget er placeret opad en stor bakke-kam, så kondien blev testet noget rigeligt, før vi kunne søge tilflugt tilbage ved cyklerne, sammen med en lokalt udskænket kop pulverkaffe. Nok noget nær det værste, vi indtil da havde oplevet på turen.

Således oplivet sadlede vi op igen, og begav os videre østpå – kurs Gdansk. Efter en del timers kørsel, tankning, kørsel o.s.v., var der stemning for at finde et overnatningssted. Per lod sin Garmin udpege det nærmeste – ligesom at forsøge sig med lykkehjulet, fandt vi senere ud af. Mindre høflige personer vil måske sige "russisk roulette", men vi krøb på med krum hals, da målet "Villa Rusticana" kom ud som vinder – kun 12 kilometer væk. Solens stråler var blevet lange, da vi snoede os ud på de helt små landeveje. Først asfalt, så dårlig asfalt, så beton, så fliser, så grus. Og så – kom en en flok kører mod os på den ganske smalle hul-vej, vi nu befandt os på. Vi holdt os til siden, slukkede motorerne, og forsøgte at opføre os tillidsvækkende, så vi ikke lige pludseligt blev løbet over ende af en flok bissende kreaturer. Der gik lige et par svedige minutter inden flokken var passeret – tæt fulgt af en lille knægt med en gren i hånden. Det var virkelig et flash-back til de gamle landbrugs-dage. Han så nærmest undskyldende ud, men vi forsøgte af vinke og give ham udtryk af, at vi havde fuldstændig kontrol over situationen.

Da støvet efter flokken havde lagt sig, listede vi videre og fik testet cyklernes egenskaber på grusvej gennem skoven. Tvivlen begyndte at nage – hvad havde vi rodet os os i? Men pludselig – åbnede skoven sig – og inde til højre var indkørslen til en – noget slidt, men dog beboelig – stor polsk hacienda ved navn "Villa Rusticana". Man må sige, at navnet levet op til det noget rustikke udseende (og interiør, skulle det senere vise sig)– og ikke mindst gæsterne i slyngelstuen: En flok polske hillbillies. hvoraf de tre var godt visne, den

sidste kun lidt vissen – det var chaufføren - til den Mercedes, der stod parkeret som eneste køretøj på P-pladsen.

Der blev tavst som graven, da Per gik ind i Villaen og på en blanding af forskellige fagter og sprog fik gjort kro-fatter opmærksom på, at vi ønskede husly og noget føde. Efter at overraskelsen over de så langt-fra-kommende gæster på motorcykel havde lagt sig hos fatter, skal jeg love for, at han fik sat gang i foretaget. Den eneste ansatte – en magert udseende mand, der var stedets kok og altmuligmand – blev hundset i gang med at klargøre vores indlogering i et af stedet mange tomme værelser. Vi fik – tror jeg – det bedste værelse. Et tre-personers værelse med eget bad i svenske farver, udgang til terrasse. Og så: den mest fantastiske udsigt over det sydøst-vendte bondelandskab, som man kan forestille sig med marker, søer og skove så langt som øjet rakte fra den bakke, hvor Rusticana lå.

De polske hillbillies fortrak – efter at vi var blevet bedste-venner med dem – og haft en længere, uforståelig polsk/dansk/engelsk/tysk snak ude på gårdspladsen. Flinke folk - meget underholdende.

Turens store kulinariske højdepunkt indtraf, da krofatter præsenterede os – med fagter og højlydt polsk – for stedet menu-muligheder: Noget, som vi tror var vildsvin, da han gestikulerede voldsomt i retning af krostuens udstoppede vildsvin. Og så noget, som vi

fladpandet troede, var en fiske-menu. Det skulle jo være så sundt med hvidt kød!

Vi bestilte "fisken". Men det hvide kød viste sig at være den lokale specialitet

"pierogi". Nogle blege, kogte stykker dej – fyldt med enten hakket okse- eller svinekød.

Nå – på med vanten. Sulten var stor. Og gå-på-modet

stivede vi af med en flaske vodka og godt med salt og peber. Den lokale bryg var super. Vi var jo klar over, at den var grundigt gennemtestet sammen med vodkaen. Så efter nogle timer, hvor stemningen bare steg og steg, måtte Per og Jens takke af for en hyggelig aften med krofatter og den magre polske kok, der dagen derpå ville med os videre til Danmark, landet hvor der flyder mælk og honning i gaderne efter kokkens opfattelse. Morten derimod havde – muligvis med hjælp fra vodkaen – fået fundet sit polske ordforråd (- eller hvad det nu var) frem, og fortsatte dine samtaler på højt niveau med vores nye polske venner. Han nåede vistnok at få et par timers søvn inden vi dagen efter fortsatte østover.

Morten var meget stille de første par timer af dagen. Han lavede først op, da han til frokost fik serveret nogle gedigne pølser på en polsk motorvejs-café. Vi havde om formiddagen besøgt den polske KZ-lejr Stuthof øst for Gdansk, så vi trængte til at blive mentalt og

fysisk styrket efter den bevægende oplevelse det havde været at besøge lejren og de indrettede udstillinger dér.

Efter et par hundrede kilometers kørsel nåede vi endelig frem til turens hovedmål: Ulveskansen – eller Wilczy Szaniec – som polakkerne har døbt stedet. Vi blev indkvarteret i stedets hotel – indrettet i den tidligere SS-officersbarak ovenpå messen. Mærkelig oplevelse at befinde sig i de omgivelser.

Vi var ankommet sent om eftermiddagen, og snuste bare lidt rundt på området inden vi kørte ned til den nærmest liggende by og at spise noget så kedeligt som pizza. Ikke mere hvid fisk på den tur, tak.

Dagen efter startede vi med morgenmad i officers-messen! Og kl. 10.00 var Jens og Morten beordret til at stille klar til en overraskelse. Per havde arrangeret en guidet køretur rundt i Ulveskansen. Vores chauffør mødte op i uniform: en polsk reserve-officer, som også var vores guide. Vi blev udstyret med behørigt replika-hjelme fra 2. verdenskrig, og placeret i officerens åbne VW Kubelwagen. Kulissen var således i orden til den kommende rundtur, som først foregik rundt omkring i området – hvor vi fik adgang til flakbunkere, diverse mandskabs- og officersbunkers. Vi besøgte bla. Görings bunker, hvor der er indrettet skydebane i underetagen, og hvor et par af os lige måtte prøve at skyde med nogle replika-våben fra krigen. Morten arrangerede et par souvenirs til drengene: et par tyske stang-håndgranater.

Efter køreturen vandrede vi rundt ad stierne og så bl.a. Hitlers bunker samt stedet, hvor Grev Stauffenberg forsøgte bombe-attentatet mod Hitler. Stedet er let at finde, men udover nogle fundamentrester, er bygningen væk. Det var, som nogle måske ved, en midlertidig træbarak, som undtagelsesvis blev benyttet til stabsmøde den dag, attentatet fandt sted.

Efter at være mættet med indtryk sadlede vi op og begav os hjemad. Dramatikken vendte stærkt tilbage, da vi – med Morten i front – med nød og næppe

undgik at påkøre et rådyr, der i de sene eftermiddagstimer krydsede den landevej hvor vi kom kørende. Heldigvis slap vi med forskrækkelsen.

Tiden var da inde til vores sidste overnatning i Polen, og vi fandt igen et hotel ved hjælp af Garmin'en. Denne gang uden de bevægende oplevelser, som Villa Rusticana havde medført. Det var vist meget godt.

Dagen efter – turens sidste - stak Jens nordover mod Rostock, da han havde en aftale, der skulle nås. Morten og Per fortsatte i retning mod Berlin, hvor vi besøgte det meget spændende museum ved Seelower Höhe. Der står køretøjer og er en glimrende udstilling og et guidet foredrag om det sidste store slag, der fandt sted i området inden Berlins fald i 1945.

Således opfyldt af indtryk drog vi de sidste par hundrede kilometer nordpå mod Rostock. Nåede færgeren kl. 19 og kørte i roligt tempo hjem ovenpå den sidste uges spændende oplevelser.

Udover Klaus' uheld i begyndelsen af turen, var det en fantastisk køretur. Mange spændende veje og (nogle gange lidt for...) spændende køreoplevelser. Men vi kom hjem mange oplevelser rigere. Det er ikke sidste gang, vi laver sådan en "drengerøvstur". Hvor skal vi hen næste gang...

Lidt reklame for vores afslutnings tur, og fest den 27. oktober 2011.

Afslutnings turen starter kl. 9.30 fra Statoil (når tågen letter) og vi forventer at være tilbage omkring kl. 15.00. Karsten Pileborg har påtaget sig at endnu en gang at stå for turen, så det bliver med garanti en spændende tur.

NB! Man skal selvfølgelig selv tage sin egen madpakke med. Klubben giver kaffe og kage på turen.

Afslutningsfesten starter kl. 18.00 i Tipperupparkens Beboerhus, Kofoed Anchersvej nr. 87. 3060 Espergærde.

Angående maden havde vi håber at Vibeke var på banen igen, men hun må desværre melde fra, så på nuværende tidspunkt er vi på udkik efter alternativ mad leverandør. Vi kender endnu ikke prisen på maden, men skal forvente menu pris på 200 - 300 kr.

Drikkevarer, øl, vin, vand og spiritus vil blive solgt til en passende lav pris (overskuddet går til klubklassen).

Bestyrelsen vil skiftes til at stå i baren, og sælge øl, vin og vand. En elektronisk juke-box står for musikken, lige som sidste år. Kom med jeres hede musik ønsker så vil vi forsøge at få dem lagt ind musik anlægget.

I øvrigt vil vi glæde os til at opleve en masse festlige indslag til afslutningsfesten, alle initiativer vil blive værdsat.

Klip ----- Klip ----- klip ----- Klip

Tilmelding til Afslutningsfest Lørdag den 27 oktober 2011 kl. 18.00.

I Tipperupparkens Beboerhuset på Kofoed Anchersvej 87, 3060 Espergærde. For prisen på 200 - 300kr. pr. deltager får I en uforglemmelig buffet, samt en sjov og underholdende aften, med festlige indslag.

Husk at medbringe en gave pr. deltager til mindst 40-50 kr. til Frankie's lotteri.

Større sponsorgaver kan indleveres til Franki's MC kennel Godhåbsvej 21, 3060 Espergærde. Eller medbringes til afslutningsfesten.

Navn og medlemsnummer: _____ Nr. _____

Vi kommer _____ personer, vedlægger _____ Kr.

Slippen og tilmeldingen og betalingen kan foregå på klubaften den 3. oktober
Sidste frist for tilmeldingen er den **21. oktober** til Ole Trier eller formand Jan.

NB! Betaling kan indbetales på klubbens konto reg. Nr. 2259 kontonummer
8474 441 955 . Husk at skrive dit medlemsnummer ved indbetaling.

Faste indslag.

Hver søndag kl. 10.00 for dem der vil køre langt. Og for dem som kun har tid til en kort søndagstur kan mødes kl. 14.00. Onsdag turen starter kl. 19.00. Fælles mødested er på Statoil tanken i Espergærde, med mindre andet er bestemt.

Husk vores klubaften, den første onsdag i hver måned kl. 19.00. På Egegården. Egegårdsvej 3. B. 3060 Espergærde.

Har du nyheder til vores klubblad, hilses de meget velkomne, bedst er det hvis indlægget bliver skrevet i Word og mailet til Jan Wiinberg esp.smck@gmail.com Har du ikke en PC'er, så aflever din historie alligevel, til en fra bestyrelsen så finder vi også ud af det.

Bestyrelsen:

Formand: Jan Wiinberg
Mobil 28405487

Kløvermarken 15 3060 Espergærde
E-Mail janwiinberg@hotmail.com

Næstformand: Michael Sejer Holmen
Mobil 22332088

Brombærvangen 11. 3120 Dronningmølle 49718282
E-Mail msholmen55@gmail.com

Kasserer: Ole Trier Nielsen
Mobil 61694289

Sv. Poulsensvej 144 3060 Espergærde
E-Mail otn@webspeed.dk

Best. No. 1. Frank Lyby
Mobil 20281365

Godthåbsvej 21 3060 Espergærde 49136580
E-Mail fjep@privat.dk

Best. No. 2. Jan Snerle
Mobil 21815010

Dalager 10 3230 Græsted 48392580
E-Mail snerle@it.dk

Suppleant 1. Karsten Pileborg
Mobil 23272689

Holmegårdsvej 16 3100 Hornbæk
E-Mail kpileborg@gmail.com

Suppleant 2. Jan Vesth Marker
Mobil 20109221

Jørgensvej 2 3250 Gilleleje
Jan.marker@hotmail.com

Der holdes åbne bestyrelsesmøder, kl. 19.00. den førstkommande tirsdag efter et klubmøde. På Strandhøj, Gylfesvej 17, bygning D. (i kælderens) 3060 Espergærde.

Husk også lige at klubben er i besiddelse af et 14 personers Wig-wam som lånes ud til medlemmer af klubben, kontakt Formand Jan eller Frank.

Klubben har en alkoholtester som kan lånes med på træf og ture.

Husk at give besked til formand Jan, hvis der er ændringer til medlemslisten (mail og adresse) det er vigtigt at disse ting er i orden af hensyn til udsendelse af nyhedsbrevet.

Ved indbetaling af kontingent og diverse er kassernes konto nr. 2259 – 8474441955

NB. Husk at opgive medlemsnummer ved betaling.

Klubbens hjemmeside: www.s-smck.dk
Klubbens nye mail adresse esp.smck@gmail.com